

Dan Pleșa

A galaxisok végjátéka (*Războiul sfârșitului galaxiilor*)

– Minden elveszettnek látszott. A csorgó nyálú szörny elpusztíthatatlan. Óriási fogak lógnak ki a szájából. Alebardan viszont koncentrálnak. Eszébe jutnak a Mester szavai. Érti az Erőt. Megfeszül, és eltépi a láncot. Bámulatos ugrásától Goxov elvétí a harapást. Élet-halál harc következik. A herceg az öklére csavart láncsal küzd a bestia ellen. Felkapaszkodik a fenevad hátára, és ököllel ütlegeli a fejét. A szörny látja, hogy ez már nem játék. Megszelídül. Alebardan a füléhez hajol. „Szökjünk el együtt, a közös bosszú edesebb”, sítja. Goxov nekirohan az acélkapuknak, és porrá zúzza őket. A herceggel a hátán elindul az Árnyas Rengeteg felé. A Császár emberei követni próbálják őket, de az erdő szélén többen meghátrálnak. A bátrakat, akik mégis bemerészkednek, szörnyű vadak támadják meg. Néhányan hiába érik utol a szökevényeket, Goxov darabokra tépi őket. Amikor végre sikerült megmenekülnie a hercegnek és társának, tervet eszelnek ki: Alebardan elhatározza, hogy egyesíteni fogja a független törzseket a Császár ellen. Tudja, hogy nehéz lesz, de nem adja fel könnyen. Az Andromeda Galaxis ki kell törjön a zsarnok igájából, és csak ő képes arra, hogy sikert arasson.

Cefetül éreztem magam, és egyszerűen nehezemre esett követni, amit ez a fickó összehordott. Szédültem, és még a hányingerem sem múlt el. Semmit sem ért a maréknyi fájdalomcsillapító, amit bevettem. Serényen ittam az asztalra tett üdítőmből, miközben ők hozzá se nyúltak a sajátjukhoz. Tompán hallottam ki néhány szót: Andromeda, Alebardan, csillagfrották, hét nővér, Császár, Almea, trigimaxok, hezbolero, migrénitek. Na a migrént nem kellett magyarázni, arról pontosan éreztem, hogy micsoda. Általában félbeszakítottam az ilyen találkozókat. Nem hagytam, hogy filmeket meséljenek el nekem, mert akkor mire volnának a forgatókönyvek? Nem a másnaposság miatt nem állítottam most le, nem erre fogom, nem akarok mentetetőzni. Tudtam, hogy minden kifizetődik. Csak végig kellett hallgatnom. Annyira jó volt. Nincs is jobb, mint egy szerető nővel szeretkezni. Melegség, szenvedély, izgalom és vágy.

Noha mindenki irigykedik rám és a helyemben szeretne lenni, azért ez szörnyen kellemetlen. És kockázatos. Ezek a színésznők nemcsak a színpadon játszanak, hanem az ágyban is. Azt hiszik, olyan lehetőséget

kapnak, amire le kell csapniuk: Ifigéniával bújsz ágyba, Desdemona mellét csókolgatod, Sycorax vonaglik rajtad, és Júliával van orgazmusod, majd gőgösen Erzsébet mászik ki mellőled az ágyból. És ez csak a kényelmetlen része a dolgoknak. A rizikósabb az, amikor egy ilyen nőcskét a nagy útja elején kapsz el, szép és ügyes, semmit se szól, és három év múlva már igazi sztár. És vajon ki iránt érzi a legmélyebb elismerést? Ki miatt fog belenézni még a kígyófészekbe is? Személyesen ismertem az áldozatokat, régi kollégáim voltak. Én egy elsőszülöttet kaptam el.

– Az utolsó jelenetben a palota erkélyén csókolóznak. Alebardan fején már ott a Császár koronája. A távolban gyönyörű a naplemente, rengeteg a szín, de a piros dominál. A fiú azt mondja, hogy szeretné, ha a lány utódokat nemzene neki. Az meg válaszol, hogy ő is akarja. A kamera a lányra közelít, fade out, majd fade up a Császárról. Merthogy nem halt meg. Egy barlangban ül a tűz fényénél, mellette pedig a ravasz Trezor. Hagyunk egy kiskaput a folytatásra, hátha sikere lesz.

Mondanom kellett valamit.

– Érdekes. Majd elolvasom a forgatókönyvet.

Tartoztam neki még néhány perccel. Végül is, a csere megtörtént. Jóformán nem is én voltam a nő ágyában, hanem ő. Annál is inkább, mert a nő nem csak a szeretetét osztotta meg akkor, mint más alkalmon, hanem egyenesen feláldozta a szeretetét a film miatt. Egy olyan férfinak, aki történetesen, pillanatnyilag az én testemben volt. De közben a rendező miatt csinálta, azzal a fájó tudattal, hogy ő sosem tudhatja majd meg. Olyan erő járta át szeretkezés közben, amit a férfiak sosem érthetnek meg, olyan odaadással csinálta, amire csak egy nő képes. Szánalmas volt, ahogy a filmjéről mesélt, de kimentette a tény, hogy a nő mindeközben tágra nyílt szemekkel itta minden szavát.

– A teljes stáb megvan. Van egy fantasztikus operatőrünk. A rendezést megoldanám én. Három éve, amikor Estragont játszottam, második helyezést értem el a Független Színházak Fesztiválján, szóval a színészkedés is megy. Te – mutat a nőre – játszhatod Almeeát. Egy jó barátom már meg is rajzolta nekünk a jelmezeket, a bolygókat és a földönkívüli lényeket.

Lágyan mosolygott, amikor belépett. Azóta rám se hederít. Kicsit felhúz ez a megjátszott közöny, pont tőle, aki a múlt héten még nem ismert tabukat és gátlásokat. Most meg mintha nem is léteznék.

– Beszéljünk két-három hét múlva – mondtam. – Kicsit fennebb is megmutatom egy-két embernek. De már az elején tudnotok kell, a sci-fi-k már két-három éve nem mennek valami jól. Ha egy ugyanennyire jó

horror lenne, már most garantálni tudnék mindent. De megpróbálom azért kiharcolni.

A mappát az íróasztalomra tette. Mielőtt kiment volna, a nő felém fordult. Valami csillogott a tekintetében. Pont, mint azon az éjszakán. Kinyitottam a mappát, lapozgattam. 120 oldalas, Times New Romannal írt forgatókönyv, meg néhány űrhajó, jelmez és űrlény vázolata. Néhány fénykép, az egyiket kettejükkel egy garázs előtt.

Az egészet a kukába dobtam.

A Nagy Felperzselődés (Marele Pârjol)

Először egy kő mögött pillantottam meg a lábfejét. Jól elbújt, de nem eléggé. Lassan közeledtem, és figyeltem, ahogy alszik. Elég hús volt rajta. Még fiatal volt, igazi ritkaság. Ha az emberek jobbak, bölcsebbek lettek volna, akkor tisztelték, istenítették volna az olyanokat, mint ez a lány, hízelegtek volna nekik, párnák közé fektetve őket, és akkor a gyermekeik megmentették volna a fajt. De nem egy ilyen világban élünk.

Csak bámultam és csorgott a nyálam. Egy marhaság, amit korábban sokáig igaznak hittem – és amiről az élet bebizonyította, hogy közel sem olyan, mint a filmekben –, hogy az erőszak hatalom. Minden posztapokaliptikus filmben, amit láttam, az olyan nőket, mint ő, megállás nélkül erőszakolták, és a mi találkozásunk is egy durva szexjelenettel folytatódott volna. Tény, hogy azokban a filmekben a bevásárlóközpontokból szerzett konzerveken örökké el lehet élni. De egyik filmben sem volt szó a Nagy Felperzselődésről és az éhségről, ami utána következett. Hülyeség lett volna a maradék energiámat szexszel kimeríteni. Egy nagy felhő jelent meg az égen. Tudtam, hogy hamarosan fel kell kelnie, mert néhány percen belül a hőmérséklet egy-két fokkal lecsökken. Ha nem akartam volna harcban elhasználni az energiámat, sietnem kellett volna. Levettem a szemüvegem, a legnagyobb kincsemet, mert anélkül ugyanúgy az árnyékban kellett volna bujdosnom, ahogy ő, csukott szemmel, hogy ne égjen meg a retinám, mialatt egy újabb felhőre várok, hogy az egyik helyről a másikra juthassak, miközben azt remélem, hogy nem talál meg valaki más, akinek viszont van szemüvege. Már az elejétől szinte az örületbe kergetett, ahogy a forró, szemet égető napsütés a felhők húsével, az éjszaka vaksötétjével váltogatta egymást. A lány felébredt a hidegtől. Meglátott, és hirtelen egy óriási kést, majdhogynem kardot húzott elő valahonnan. Farkasszemet néztünk. Azt mondtam, hogy nem fogom bántani. Csak sokára hitte el, de ennek már négy napja, és azóta is együtt járjuk az éjszakákat.

Van még egy marhaság, amiben sokáig hittem. Hogy ha ilyesmi történik, ha megnyomják a nagy reset gombot, egy adott ponton kialakul egy terved és egy célod is. Hogy újraépítsd a civilizációt, jobbat az előzőnél, miért is ne, vagy kiválasztasz egy pontot, ami felé folyamatosan közeledsz: a tenger felé, ahol aztán várost alapítasz, vagy egy hegytetőre építesz erődöt magadnak, hogy megvédjen és hogy újra-

kezdhes mindent. De valójában csak céltalanul járkálsz körbe-körbe, étel után kutatva és bujkálva a csoportok elől. Nem tudsz senkiről semmit, az új találkozások életveszélyesek: ha erősebbek nálad, felfalnak, ha gyengébbek, akkor egy hétig nem kell étel miatt aggódnod. Ha egy füves területre bukkansz, elraktározol belőle valamennyit és elsliszszolsz. Ahogy te rátaláltál, úgy mások is rá fognak. Ahogy telik az idő, a túlélők úgy válnak egyre erősebbé nálad vagy egyre ravaszabbá, egyre kidolgozottabb módszereket használva.

A kevéske félretett fű és a rovarok, amik még nálunk voltak, teljesen elfogytak, ekkor találtunk rá a Helyre. Egy völgy takarta el, talán ez magyarázza, hogyan lehettünk mi az elsők ott. Úgy éreztük magunkat, mint Ali Baba barlangjában. A ház már összedőlt, csak egy sarokban összeérő két fal maradt meg belőle. Volt még itt-ott egy kis fű, és reméltük, hogy rovarokat is találunk. S egy belső medence, amelynek nagy nehezen sikerült leszednünk a ponyváját, abban elég víz volt. Volt egy pince is. A korábbi tulajdonosok mindent itt tarthattak, amit épp nem használtak. Ruhák, szerszámok, régi háztartási gépek. Miután mindent átkutattunk, csak két konzervet találtunk, az egyik már fel volt puffadva – tudtuk, mi történik, ha megesszük –, de a másik úgy tűnt, rendben van. Borokat is találtunk. Sokat öregedtek a Nagy Felperzselődés óta. A konzervet megettük. Megmosdottunk és tiszta ruhákba öltöztünk. Megborotválokotam. Olyan volt, mint régen, elkapott a nosztalgia. Már el is felejtettem, milyen volt. Éjszaka azt álmodtam, hogy semmi sem történt, zsúfolt városokról álmodtam, diszkókról, éttermekről, finomságokkal telepakolt asztalokról, egykori barátokról. Azt álmodtam, hogy szeretkezem. De amikor ébren voltam, már egyre nehezebben emlékeztem. Sokszor bántott, hogy egyetlen fotóm sincs a régi időkről, amit nézegethettem volna, mint valami szentképet.

Így hát adta magát a helyzet, amikor ráleltünk a polaroidra. Két bontatlan fotópapírt is találtunk hozzá. Mindkettőnknek jutott volna egy kép, ha találunk két működő elemet. Találtunk is. Mire meglett a megfelelő helyszín, ránk esteledett. Bár közel sem volt biztonságos, mégis ott maradtunk éjszakára. Reggel lefürödtünk, és úgy döntöttünk, nem a medencénél készítjük el a képeket. Bárhogyan is kereteztük volna, mégsem festett túl jól. A még álló falakat választottuk inkább, főleg mert még egy kis borostyán is zöldellt rajtuk. Mint egy régi vár látogatása utáni emlék. Elrendeztük a ruháinkat, amennyire lehetett. Az első kép túl sötétre sikerült a felhők miatt. A második közben arra gondoltam, olyan jól kell kinéznünk, mint egy vakációzó pár, akinek semmi

gondja, visszamennek a hotelbe, szeretkeznek, és egy gyerek is becsúszik. Hogy úgy nézzünk ki, mint egy pár, akiből újjászületik az emberiség. Pont olyanra sikerült, ahogyan elképzelttem. A szemüveg után ez lesz a legnagyobb kincsem. Már csak arra várok, hogy hátat fordítson, és leüthessem. Végre megehetem.

Red herring (Red herring)

Alulírott Isopescu Ecaterina nyugdíjazott vegyészmérnök, Bukarest 4. körzet, Kolostor utca 43., L77 ép., D lépcsőház, 172. ajtó alatti lakos, a következőket hozom tudomásukra. Az L77 blokk lakói nevében írok, akik erős közösséget alkotnak és komoly állampolgárok, akik a közösségi felelősségüknek eleget téve nem engedélyezték, hogy a házunk előtt szemetet tároljanak, akikkel saját zsebünkéből cseréltük ki a kerítést, ami körülhatárolja a zöldövezetet, akikkel hazánkat bemutató képekkel díszítettük ki a lépcsőházunkat. A fent említett címen álló társasházunkba 2011. szeptember 26-ától két hölgy albérlő költözött a 186-os lakásba, amely Lepădatu Constantin, a jelenleg körülbelül nyolc éve Kanadában élő tulajdonos ingatlana.

Megemlíteném, hogy már a kezdetektől gyanúsnak tűnt nekünk a lányok viselkedése. Az egyetemi hallgatók tiszteletre méltó álarca mögé bújva csakhamar kifogásolható magatartásról tettek tanúbizonyságot. Mindenekelőtt az, hogy napközben mikor szokták elhagyni a házat, tagadhatatlanul bizonyítja, hogy semmilyen egyetem óráit nem látogatják. Tisztában vagyok azzal, hogy már az iskola sem olyan, mint az én időmben, de ha délben lépnek ki a házból és csak éjfél után érkeznek vissza, akkor minden bizonnyal nem egy egyetemen folytathatnak tanulmányokat. Másodsorban, mikor a közös térben egy pillanatra találkozom velük, olyan mértékű arroganciát mutatnak, ami a mai fiatal generáció helytelen neveltetésére utal. Harmadsorban, gyakran látogatják idegen személyek a hölgyek által bérelt lakást, és itt töltik az éjszakát. A lakóbizottság elhatározta, hogy az ilyen éjszakai vendégek miatt vegyünk nyilvántartásba egy harmadik személyt, és fizessék ki a rá eső közös költséget is, viszont csak egy szemtelen választ kaptunk az indítványra, holott ez a harmadik fél is használja a liftet és a vizet, és mind tudjuk, hogy esetenként egyszerre két férfi is tartózkodott a 186-os lakásban, akik itt töltötték az éjszakát és használták a közös költségből fizetett vizet, ennél fogva fizetniük kell. Negyedsorban, néha hangosan hallgatnak zenét, és nem vesznek részt a lakógyűléseken. Utolsósorban pedig, a két fiatal hölgy öltözködése miatt még mi is szégyelljük magunkat szomszédokként.

Mindezek mellett felhívjuk a figyelmet arra, hogy a 186-os lakásban gyanús tevékenység folyhat, akár drogfogyasztást vagy egyéb törvény-

sértést is feltételezhetünk, tudniillik a bérleményt gyakran látogatják idegenek hétvége, akik reggelig itt tartózkodnak. Nem akarom az ördögöt a falra festeni, de Ionescuné, betegnyugdíjas, aki ugyanazon a szinten lakik a 187-es lakásban, a Bibliára tett kézzel tenne vallomást arról, hogy abban a lakásban prostitúció zajlik.

A lakóbizottság tagjaiként tehetetlenekké váltunk ezzel a tűrhetetlen és azonnali intézkedést követelő helyzettel szemben, mióta Andreescu közös képviselőtől megtagadták a belépést a 186-os lakásba, amikor ellenőrizni akarta az ott lakók számát, ezért ebben a formában kérjük Önöket, hogy tegyenek meg minden szükséges lépést a társasház békéjéért és nyugalmáért.

Ez az én nyilatkozatom, amelyet ma írok alá (olvashatatlan).

A panasz mellé két fényképet csatolok (fotók), amelyeket Andreescu úr a liftben talált, és amelyek szintén arra utalnak, hogy a helyzet elviselhetetlen.

Csapó Kriszta fordítása